

Markéta
Harasimová

SMRTELNÝ HŘÍCH

NAKLADATELSTVÍ

UKÁZKY

Z PROLOGU

Opustila šatnu a bleskově zdolala šestnáct schodů do přízemí. Do kuchyně vpadla právě ve chvíli, kdy se otec otočil, aby zjistil, kdo to v domě tak dupe.

„Ty jsi tady?“ zeptal se nevzrušeně. „Nevěděl jsem, že se k nám dnes chystáš.“

Hutný odpor způsobil, že měla problém pohlédnout mu do tváře, přesto však pod jeho levým okem zaregistrovala dva mělké šrámy. Okamžitě pochopila, že mají souvislost s krví za Nikolinými nehty – stoprocentně se bránila. „Ty hajzle,“ zasyčela. „Bezpáteří, nechutné prase!“

Otcovy oči se nepatrně rozšířily. „Co prosím?“

„Jenom vyjadřuju, co si o tobě celý život myslím!“ prskla. „Dobytku! Znásilnil jsi Niki! Garantuju ti, že za to půjdeš sedět a nadosmrti nevylezeš z basy, o to se postarám!“

Sjel ji opovržlivým pohledem. „Ty? Taková... nula?“ Posupně se zasmál.

„Nevěříš?“

Odstrčil ji stranou, jako by byla obtížný hmyz, který se mu připlctl do cesty. „Promiň, ale nemám náladu poslouchat tvoje urážky.“

„Stůj, já s tebou ještě neskončila! Zaplatíš za to! Za Nikolku i... i za mě!“

„Vážně? A komu chceš co dokázat? Nikola bude mlčet stejně jako ty,“ odvětil s blahosklonným výrazem a obrátil se k Ericce zády.

Rozbouřené emoce vykonaly své a ona později nedokázala výstižně popsat, co se v ní v ten moment vlastně odehrávalo. Jednala instinktivně - vyškubla z dřevěného stojánku nůž a vrhla se za otcem. Rozmáchla se a bez jakékoli snahy o cílení zabodla dlouhou čepel do nechráněného boku. Zaslechla výkřik, ale na nic nedbala. Naopak! Vytrhla zbraň z rány a zaútočila podruhé.

Potřetí...

A znovu. Jako nepříčetná.

Nechala toho teprve ve chvíli, kdy bezvládné tělo dopadlo na podlahu. Zrychleně dýchala a zírala do vytřeštěných, mrtvých očí, v jejichž zornicích se odrazil její obličej. Eričiny ruce, podlahu i nábytek potřísnila jasně rudá krev, která se rozlévala také pod ležícím otcem. Byla všude.

Skoncovala jsem s tebou, proběhlo jí myslí, přičemž pocítila téměř euforickou úlevu. Zastavila jsem tě!

Teď už nikomu život nezničíš...

Erika klesla na kolena. Zrůda je pryč, a ona si může po tolika letech konečně oddechnout. Byl to úžasný pocit... Osvobozující!

Z OBSAHU

Gustav nahlížel špehýrkou mezi dveřmi do koupelny a sledoval dceru, která právě vylezla z vany.

Je tak svěží!

Nádherná...

Ten obrys ňader, sotva na počátku rozpuku. A svůdný trojúhelník bez ochlupení v místě, kde se setkávají stehna! Bože!

Toužil se Eriky dotknout, přitisknout si k obličejí její voňavý klín... Jak jen má ten pohled vydržet a nezbláznit se?

Vždyť to je nadlidský úkol!

Chťíč Gustavem cloumal tak mohutně, až se celý roztřásl jako v křeči. Tohle je tedy pořádná zkouška sebeovládání, jen co je pravda! Musel si hřbetem ruky setřít pot, který mu vyrazil na spáncích.

Znovu zaostřil na dceru, která právě odložila ručník a začala v zrcadle zkoumat své tělo – brzy pochopil, že ho pro sebe hodnotí. A když se pak špičkami prstů dotkla drobných prsou, málem mu explodovala hlava. Bylo to zcela nevinné gesto, na míle vzdálené byť i jen náznakům autoerotiky, ale on se tím divadlem vzrušil až za hranice únosnosti. Během okamžiku přestal myslet.

Roztřesenou rukou rozepnul poklopec a vysvobodil horký úd ze sevření boxerek. Obemkl ho prsty a začal onanovat. Měl co dělat, aby okamžitě nevyvrcholil – naštěstí mu pomohly letité zkušenosti.

Erika podrobovala svou postavu důkladné prohlídce a nevědomky přitom otcí nabízela pózy, jež stále víc bičovaly jeho touhu. Nemohl se té podívané nabažít a rázem zapomněl i na kazety s nahými slečinkami, které na něj čekaly v pracovně. Před Erikou skryl skutečnost do šifry, kterou nazval analýzami - jak taky jinak... Dnes ty snímky ale potřebovat nebude. Má vlastní film!

Ve chvíli, kdy dcera sáhla po kabátku od pyžama, téměř vykřikl zklamáním. Byl už však tak rozdrážděný, že ze sebe nevydal ani hlásku a co nejtíšeji zapadl na toaletu. Během několika málo sekund se nad malým umyvadlem přivedl k orgasmu a málem si ukousl jazyk, aby ztlumil hrdelní steny, kterým by za normálních okolností dal při tak bouřlivé extázi volný průchod. S odkrveným mozkiem pak spustil zadek na záchodové prkénko a dlouhou dobu jenom zhluboka dýchal, aby zase přišel k sobě.

Nakonec schoval hlavu v dlaních. Tohle nečekal. Bylo to daleko intenzivnější, než by kdy mohl předpokládat. Magické.

Skvělé!

A přesto... neměl dost.

Chtěl víc. Mnohem víc!

Helena mu sice obvykle chyběla, ale tentokrát si Gustav přál, aby manželku tchynina nemoc zaměstnávala celé týdny. Nebo i déle...

On tady má svou múzu. Jenom pro sebe!

***

Otec vstoupil dovnitř a pečlivě za sebou zavřel. Několik sekund si zírali z očí do očí, přičemž ty jeho vyjadřovaly zcela odlišné emoce než Eričiny. Z jejích čísel strach, zato on měl duhovky zastřené chťičem.

Pocítila nutkání zhasnout a natáhla ruku po noční lampičce, ale on jen mlčky zavrtěl hlavou. Nechala tedy rozsvíceno a jen suše polkla.

Došel k posteli, sebral knihu, a odložil ji na noční stolek. Pak odhrnul příkrývku. „Sundej si pyžamo,“ přikázal stručně.

„Tati... Ne...“ zkusila ho oblomit. Nezabralo to.

„Svléknout,“ zdůraznil.

Ještě se nevzdávala. „Prosím!“

„Něco jsem snad řekl.“ Otec mluvil zvláštním způsobem - při řeči se mu skoro vůbec nepohnuly rty. „Budeš mě poslouchat. Na slovo,“ dodal.

Nedokázala dál vzdorovat. Strach ji skoro ochromil, ale přesto ze sebe noční úbor stáhla a odložila ho na koberec.

„Máš štěstí,“ pravil. „A teď ti předvedu, co dělají dospělí v ložnici. Názorně.“

Připomněla si mámin křik a po zádech jí přeběhl mráz.

„Dneska se dozvíš všechno,“ pokračoval otec, přičemž zcela ignoroval její vyděšený výraz. „Zasvětim tě.“

Erika se nepokoušela protestovat, raději vůbec neotevírala pusu. Připadala si paralyzovaná hrůzou – co se teď bude dít? Jak moc to bude bolet? Může tomu nějak uniknout? Oddálit to? Cokoli?

Rychle jí však došlo, že v této hře je pouze loutkou. Otec měl v rukou trumfy a určoval pravidla... A ta, která stanovil pro dnešní večer, byla obzvlášť krutá. Erika myslela, že je to nemožné, ale v následné hodině zažila nejhorší utrpení svého jedenáctiletého života.

Bylo to jiné než dřív. Surovější. Když mezi nohama ucítila tlak, napadlo ji nejprve, že jde opět o prsty. Brzy si však uvědomila, že to je něco jiného. Daleko mohutnějšího... Začala křičet, otec jí však zakryl ústa dlaní. Dál se do ní nešetrně dral a Erika přitom zdušeně úpěla bolestí.

Ta ji zasáhla tak silně, až se jí dělalo mdlo. Po chvíli téměř ztratila hlas a vydávala ze sebe jenom tiché skučení. Panenská stehna potřísnila čerstvá krev, která v tu chvíli nenávratně uzavřela jednu životní etapu...

Z modrých očí se řinuly slzy bolesti a děsu. Přála si nebýt.

Mít tak kouzelný plášť, hůlku nebo prsten!

Zmizet někam daleko... a už se nikdy nevrátit!

Měla však smůlu a musela to martýrium přečkat až do trpkého konce. Před očima, které sůl vypálila doruda, se Ericce dělaly mžítka a hlava drnčela jako včelí úl. Bolest nezmizela ani poté, co otec konečně odešel, a ona tušila, že se jí jenom tak nezbaví. Bohužel měla pravdu...

Byl to první z řady přízračných večerů, které se opakovaly po mnoho dalších měsíců. Erika se během nich stále víc uzavírala do sebe a postupně opustila všechny aktivity, které ji dřív naplňovaly. Záhy se octila v izolovaném světě, ve kterém s ní přežívalo pouze její trápení. K tomu se následně přidalo i určité stigma. Erika si začala uvědomovat, že se od druhých liší... Že je kvůli tomu, co s ní dělá otec, *jiná*. Pochopila, že jí lhal a zneužil její důvěru. Nevěřila mu... už ne.

***

„Táta má pravdu a myslí to s tebou dobře,“ vložila se do hovoru matka. „Měla by ses nad sebou zamyslet, Eriko. Proč najednou takové cavyky? Špatné známky, nezáměr o kamarády, zrušený balet a tak dále? S námi skoro nepromluvíš, a přitom jsme ti nijak neublížili! Nelíbí se mi to.“

Tak neublížili?! Ty možná ne! Vykřikla, zatím stále ještě v duchu. Cítila však, že co nevidět přijde zlom. Už to nevydrží! Tohle podezírání a zpovídání... A otec? Ten se tváří jako anděl, a přitom je spíš... ďábel.

Hotový Lucifer!

Otec matku pochopitelně podpořil. „Slyšelas mámu, tak odpověz. Co tě vede k takové vzpouře? Chceš nás kvůli něčemu trestat? Pak by mě ovšem dost zajímalo, s čím přijdeš! Protože my pro tebe děláme první poslední, aby ses měla jako v bavlnce.“

„Tak v bavlnce?!“ zařvala, až se sama polekala síly svého hlasu. Jenže stavidla byla protržena a cesta zpět se zalila kalnou vodou prýstící z Eričiny duše. Zaznamenala šokované výrazy obou rodičů, ale nedbala na ně.

„To jsou jenom kecy, kecy a kecy!“ křičela dál. „Ty moc dobře víš, co mě změnilo! Tys to byl, ty za to můžeš!“ vrhla na otce obviňující pohled. „To všechno, co mi děláš! Jak na mě saháš... v noci, když je máma v hotelu! Strkáš do mě tamto, svazuješ mě... a vůbec! Nenávidím tě! Nenávidím!“

Helena šokovaně vyjekla a zakryla si ústa rukama.

Gustav manželku vůbec nevnímal. Zbrunátněl, vyskočil ze židle a zapřel se klouby prstů do desky stolu. Naklonil se nad Eriku a přimhouřil oči do úzkých, zuřivých škvírek. „Cože? Cos to řekla?“ zasyčel.

„Pravdu!“

„Já ničemu nerozumím! Eriko?!“ Mámin hlas zněl cize, nakřáple. „Co... tím chceš naznačit?“

Erika pocítila na hrudi zrádný tlak a v očích ji zapálily slzy. „Není ti to snad jasné?“ obrátila se k matce.

„Ne!“

„Tak poslouchej... Když jsi loni odjela k babičce, přišel táta s tím, že... že mě musí naučit tomu, co dělají rodiče... prostě dospělí, aby mohli mít děti. Sahal na mě. Tam dole... a na prsa taky. A pak mi dával do ruky ten... penis. A taky ho do mě strkal! Dělá to vždycky, když nejsi doma!“

Helena zbledla. „Eriko, uvědomuješ si, co to tady vykládáš?“

„Ano!“

„To přece... nemůžeš myslet vážně? Gusto...“ obrátila se k manželovi, jehož obličej v tu chvíli hrál hned několika odstíny červené barvy. Evidentně přemáhal vztek a ona se mu ani trochu nedivila. Eričina slova byla tak... přízračná!

„Drž mě, nebo se neznám,“ procedil skrz zuby, a Helena ho opravdu popadla za zápěstí, jelikož vypadal jako zápasník pět vteřin před smrtícím útokem.

„Eriko, okamžitě se tátovi omluv!“ zvýšila hlas.

„Jaká omluva? Odprosí mě na kolenou! Ale až potom, co ji seřežu jako žito!“ zařval Gustav tak mocně, až málem poskočily i talíře v kuchyňských skříňkách. Hned nato se vztyčil a hmátl rukou po dceři. Neměl však štěstí.

Erika sjela ze židle jako lasička. Tak ona má prosit za odpuštění?! Co to po ní máma chce? „Neomluvím se! Protože já nemám za co!“ křikla. To už jí přeskakoval hlas, jak se o ni pokoušela hysterie. „Nechci tady s vámi bydlet! Nesnáším vás!“ štěkala záštiplně.

„Co... to... To snad...“ koktala Helena, která měla pocit, že se jí zadrhl mozek. Najednou nedokázala rozumně uvažovat, skoro jako po ráně palicí. Z čeho to Erika Gustava obviňuje, probůh? Běželo jí hlavou. Větší nesmysl z ní už vypadnout nemohl! Její muž... vášnivý milenec, který je stoprocentně zaměřený na zralé, dospělé ženy, že by ohmatával malé holky? A nejen to?

Vždyť ona naznačuje, že s ní... souložil!

Obviňuje ho z incestu.

Kriste pane!

Zbláznila se už dočista?

Co si s ní jen počnou? Ještě nedávno měli docela normální, zdravé dítě, a teď se z něj stalo monstrum, ze kterého jde strach. To je jako z hororu! Jestli tohle přežije, tak už všechno...

Helena se ztěžka zvedla a zůstala v imitaci věrné strážce stát vedle manžela. Její výraz ztvrdl a oči, které se zabodly do dceřiny tváře, působily jako dva oštěpy. „Přestaň už s tím!“ okřikla ji. „Takové nesmysly nebudeme poslouchat! Jsi snad šílená? Dokud si budeš stát za svým, nejsi moje dcera! Stydím se za tebe!“

***

Tři týdny od onoho skandálního večera uplynuly jako voda a přiblížil se jiný, neméně mrazivý závěr dne. Erika se vrátila z jazykové školy a rovnou zmizela v pokojíku, kde si chtěla udělat úkoly. Později bude třeba číst nebo jen tak zírat do stropu – aspoň na nějaký čas bezpečně zavřená před celým světem.

Mámu čekala noční směna – věděla tak, že s tátou zůstane opět sama. Sice si k ní delší čas nic nedovolil, ale ona nevěřila, že to znamená konec nočních můr. Přesto nepanikařila. Ochromující strach přebila rezignace, a ostražitost utlumily počínající depresivní stavy...

Snad i proto jen netečně zvedla víčka, když se krátce před půl desátou otevřely dveře a mezi zárubněmi stanul otec, v jehož tváři seděl tvrdý výraz. Dobře věděla, že nevěstí nic dobrého.

Ve snu by ji nenapadlo, že Gustav udělal odklad naschvál, aby ji falešně ukolébal. Vědomí, že udeří ve chvíli, kdy to Erika bude nejméně čekat, ho zvráceně uspokojovalo. Zradila ho, takže musí následovat odplata, bez debat. Formální omluva, kterou jako bezduchá loutka odříkala po svém návratu z kliniky, pro něj nic neznamenala. Snad jen nepatrné zadostiučinění... Ale to bylo sakra málo! Teď si vybere bonus.

A nebude skrblit!

Erika mlčky sledovala otcovy pohyby. Připomínal pantera těsně před útokem na bezbrannou, nic netušící oběť. Když na ni dopadl temný stín jeho postavy, mimoděk se přikrčila. „Máš strach?“ pronesl studeně.

S námahou polkla, nevydala však ani hlásku. Proč by si dobrovolně přitěžovala? Ať řekne cokoli, on si z toho vybere to, co se mu bude hodit. Jak dobře už ho znala! S dnešními zkušenostmi nedokázala pochopit svou někdejší naivitu. Vždyť ona tátovi slepě věřila! Málem nad sebou zhnuseně potřásla hlavou. Byla tak hloupá! Když tvrdil, že si za všechno může sama, měl vlastně pravdu.

V určitém ohledu stoprocentně.

„Copak? Ty se mnou nemluvíš?“ Otcův tón se přiostril. „Zachovala ses jako udavačka a to se neodpouští, Eriko. Omluva sem, omluva tam. Potřeboval jsem dlouhý čas, abych aspoň zčásti strávil skutečnost, že moje dcera nemá charakter a sahá k ubohým intrikám. Zasloužíš potrestat. Dneska to bude bolet, děvenko.“

Její zornice se rozšířily leknutím. Bude ji snad bít? Nebo něco horšího? Navzdory vnitřní otupělosti pocítila kdesi nad žaludkem úzkostné bodnutí. Myslela, že už zažila všechno, ale jak se zdá, byl to pouhý omyl. Otec může klidně zajít ještě dál...

Velice brzy zjistila, že její úvahy nebyly příliš vzdálené od pravdy. Tentokrát byl mnohem hrubší než kdy jindy. Také vytrvalejší. Zdálo se, že jí chce záměrně ublížit. Zdůraznit svou surovost, co bude následovat, pokud se ještě někdy vzepře.

Erika nezaznamenala, že jí z očí prýští slzy, dokud nezačaly stékat do vlasů, které pozvolna absorbovaly hořkou sůl. Celý akt vnímala jaksi rozostřeně, jako by se od něj chtěla odosobnit. Nešlo o záměr, byla to spíš podvědomá reakce mozku, který se jí snažil chránit. Snad jen díky tomu nakonec přečkala nešetrné znásilnění, jemuž ji otec podrobil, aniž se zhroutila. Neudělal na jejím těle jedinou modřinu, avšak duši rozdrásal do krve. Bez milosti a slitování.

Eričino trápení tou nocí zdaleka neskončilo, přestože šlo o definitivně poslední zneužití. Ani potom se totiž dívčino zdevastované nitro nezačalo zacelovat. Naopak... Nenávist v jejím srdci byla stále palčivější, ačkoli se spoustu dalších let držela hluboko pod povrchem. Bujela v ní jako rakovina a čekala na správnou chvíli. Na okamžik, kdy vyvře a spolu s ní přijde protiúder.

Na ten však ještě bylo dost času...

***

Erika neměla pár vteřin ponětí, na co vlastně hledí, ale pak se jí rozbřesklo. Snímek z ultrazvuku? Zaostřila a během okamžiku pochopila, že zobrazuje výseč dělohy s embryem. „Ty... ty jsi těhotná?“ vydechla.

Matčín hlas zněl jako umíráček. „Už to tak vypadá.“

„A nemáš z toho radost,“ konstatovala Erika.

„Ne. Nic takového jsem... jsme...“ opravila se matka, „... s tátou neplánovali. Je to pro mě šok.“

„Ve kterém jsi měsíci?“

„Právě, že už ve čtvrtém!“ vyrazila ze sebe Helena frustrovaně. „Je příliš pozdě s tím cokoli udělat...“

Erika se zarazila. „Máš na mysli interrupci? Ty bys snad dokázala jít na... potrat? Zabít svoje miminko?“

„Přerušení těhotenství není vražda.“

„Ale je!“ vykřikla Erika vášnivě. „Jak tě něco takového vůbec může napadnout? Vždyť... v tobě roste živá bytost! Tvoje dítě!“ Odmítla nahlas připustit skutečnost, že na matčině těhotenství má podíl také otec. Toho se z té novinky pokoušela vědomě vytěsnit, protože v jejích očích neměl žádné právo zplodit dalšího potomka. Stačilo, že duševně zmrzačil ji!

„Prosím tě, nebuď taková idealistka,“ opáčila rozmrzele matka.

„To nemá s idealismem nic společného!“ rozhorlila se Erika. „Víš vůbec, jak vypadá čtyřměsíční plod?“ Zapátrala v paměti, aby si připomněla školní hodiny, ve kterých probírali ženskou graviditu. Nevybavila si toho moc, ale něco přece. „Už ve třetím měsíci má vyvinuté ruce a nohy! Vypadá skoro jako malý člověk...“

Matka na ni chvíli bezhlesně civěla. „A to mi říkáš proč?“

„Abys pochopila, jak scestně uvažuješ! Jenom samotné pomyšlení, že by sis to miminko nechala vzít, je vlastně zločin!“

Helenino obočí vyjelo až doprostřed čela. „Ty mě budeš poučovat? Co můžeš vědět o životě? O zodpovědnosti?“

Přinejmenším tolik, co ty! Možná dokonce i víc! Chtěla zařvat, ale na poslední chvíli se zarazila. Další emotivní projev by jistojistě vedl k hádce, a o tu Erika nestála. Raději začala z jiného soudku a máminy útočné věty vůbec neokomentovala. „Promiň. Nechci tě poučovat, ale přece jenom budu co nevidět zdravotní sestra, takže se na interrupci dívám jinýma očima.“

„Jo, to vidím,“ sykla matka. „Stejnýma jako můj doktor.“

„Nic jiného jsi přece nemohla čekat,“ pokrčila Erika rameny. „V téhle situaci to dítě musíš donosit a porodit.“

Helena se ironicky ušklíbla. „Díky za připomenutí!“

Erika si zadumaně skousla spodní ret. „A ty z toho vážně nemáš ani trochu radost?“

Máma se ironicky zasmála – ten zvuk doslova skřípal v uších. „Děláš si legraci? Nikdy jsi nebyla v jiném stavu, takže myslíš, že jde o něco vznešeného, ale to je velký omyl. Já bohužel dobře vím, co mě čeká. Není důvod slavit.“

Několikrát rychle zamrkala. „Většina žen se na miminko těší.“

„V tom případě se asi trochu vymykám průměru, no. Sakra, dala bych si panáka!“ zamračila se Helena.

„To nesmíš.“

„Jako bych to nevěděla. Hernajs!“ praštila sevřenou pěstí do desky stolu. „Mám fakt krásné vyhlídky.“

„Nechápu, proč to považuješ za takovou tragédii,“ poznamenala Erika, které matčin přístup nešel na rozum. Ona sama by miminko brala všemi deseti, ovšem bez toho, co předchází jeho početí. Brr, sex ani za nic! A pak ji napadla ještě jedna věc. „Pokud jsi dítě nechtěla, mohla ses přece chránit, ne?“

„A co jsem podle tebe asi dělala?“

„Něco snad... selhalo?“

„Proboha, Eriko, opravdu si myslíš, že s tebou budu diskutovat o takových intimnostech?“ vyjela pobouřeně matka. „Nic ti do toho není.“

„Jsem už skoro dospělá!“ bránila se.

„Ano, tos vyjádřila naprosto přesně – skoro!“ zašermovala Helena pažemi ve vzduchu. „A vůbec... radši mě nech na pokoji, mám náladu pod psa,“ dodala zachmuřeným tónem a podepřela si hlavu dlaněmi, jako by najednou příliš ztěžkla.

Erika ale hodlala získat víc informací, takže se nenechala odbýt. Chvilí mlčela a pečlivě si prohlížela záznam z ultrazvuku. „Ty ses o tom dozvěděla až dneska? Neměla jsi předtím třeba nějaké podezření?“ zeptala se.

Odpověď byla prostá. „Ne.“

„Ale... jak je to možné?“

„Zkrátka jsem nepocítovala žádné příznaky. Prostě mi nedošlo... že se v mém věku ještě může přihodit tohle.“ Cvrnkla špičkou nehtu do snímku.

„V jakém věku?“ užasla Erika. „Je ti teprve čtyřicet jedna, takže jsi normálně plodná!“

Helenin nakyslý výraz naprosto přesně zrcadlil slovo, které z ní vzápětí vypadlo. „Bohužel.“ Raději k tomu nic nepodotkla a položila mámě další otázku. „Táta už o tom ví?“

Helena se hořce zasmála. „Ne. A pochybuju, že se zaraduje. Kriste, taková jobovka ho položí. Tohle je vážně za trest.“

Erika málem zakoulela očima. Jiná žena by skákala blahem a máma se hrouť! Znovu se zadívala na černobílý snímek. Chudáčku malý, politovala dvourozměrné embryo. Narodíš se jako trpěný uzlíček, místo aby se rodiče na tvůj příchod těšili a předem ho oslavovali. Jaký budeš mít osud? Přehodnotí máma časem svůj odmítavý postoj a dá ti dost lásky?

Těžko říct, ale spíš ne, pomyslela si skepticky a po straně na matku jukla.

Momentálně se tvářila tak otažitě, že by se Erika nemohla divit, kdyby toho prcka odložila do babyboxu. Co když se miminka nakonec zbaví? Existují přece kojenecké ústavy...

Nasucho polkla. „A... necháš si ho?“

Máma nechápavě nakrčila čelo. „Vždyť přece víš, že na potrat je pozdě.“

„To ano. Já ale myslím... potom.“

„Jo tak! O tom jsem nepřemýšlela,“ odušila matka. „Ale táta bude určitě proti tomu, abychom dítě nabídli k adopci. Zním ho jako svoje boty – v žádném případě nedovolí, aby jeho syna nebo dceru vychovávali cizí lidi. Na to je příliš hrdý.“

V Erice náhle hrklo. Dceru...
Vždyť je padesát na padesát, že se narodí holčička!
Co když se pak zopakuje historie?

***

Erika pracně lapala po dechu a cítila, jak jí okolo úst tuhnu mimické svaly, které do této chvíle pouze brněly. Prsty se jí třásly jako v křeči a skoro zbělely. Ocitla se na pokraji nervového zhroucení, které nedokázala ovládnout. Srdce zaplavila vlna kalné úzkosti a tíživá černota se následně začala rozpínat každou její buňkou. Zaplnila duši a mozků našeptávala ničivé myšlenky.

Tak to udělej!

Vezmi si život.

Stejně nebudeš nikdy šťastná, ani nezaložíš rodinu.

Proč bys měla trpět - každý jeden den až do chvíle, kdy si pro tebe přijde dáma s kosou? Vždyť jak dlouho to může trvat? Dlouhé roky! Desetiletí plná tísně, pocitů méněcennosti a samoty. Celá léta strachu o sestru. Co to bude za žití? Odpověď přece znáš. Čeká tě samá mizérie!

Ulehči si to. Bude to rychlé, nic neucítíš. No tak, na co ještě čekáš?

Do toho!

Nic neoddaluj!

V hlavě během chvíle uzrálo ponuré rozhodnutí a Erika se pomalu začala zvedat z podlahy. Po kolenou dolezla ke komodě, ve které byla ukrytá lékárnička. Věděla, že matka občas užívá léky na nervy – ne, že by je až tak potřebovala, ale hroutila se kvůli každé maličkosti a bez podpůrných pilulek se neobešla. Při své přirozené hrabivosti měla v zásobě vždy několik krabiček těchto malých zázraků. Co kdyby jí je obvodní lékařka z nějakého důvodu odmítla napsat? Lepší je něco nasyslit – to byla její filozofie.

A Erice se teď matčina potřeba mít po ruce dostatečné množství berliček hodí! Využije ji jako svou cestu ke svobodě.

Koneckonců ji už jednou obvinili z pokusu o sebevraždu, přestože nic takového neprovedla... Dokonce ji zavřeli do blázince. Tentokrát ten čin zkrátka dokoná. Přišel pravý čas!

Rozklepanýma rukama prohrábla obsah lékárničky, až narazila na to, co potřebovala. Jelikož nebylo pravděpodobné, že by se otec právě teď zajímal o její počínání, vůbec se nenamáhala svůj úlovek skrývat a jakmile si byla jistá, že se udrží na nohou, vypořádala se na chodbu. Celá se třásla slabostí a dal se do ní takový chlad, až začala nezvladatelně drkotat zuby.

Nicméně to nevzdávala. Tuto misi dovede do zdárného konce!

Když míjela ložnici, zaslechla chrochtavé zvuky, z čehož usoudila, že otec, v jehož krvi ještě koluje nějaké to promile, opět upadl do hlubokého spánku. Ta skutečnost nahrávala jejímu temnému plánu, protože se dalo očekávat, že několik příštích hodin zůstane mimo. A až se vzbudí, bude mít jiné starosti než se shánět po ní.

Ne, ona už nechce zažívat žádnou trýzeň. Má všeho tak akorát! Krutých vzpomínek i strachu z budoucnosti. Nikdo jí nemůže tohle rozhodnutí vyčítat a hlavně - nikomu nebude chybět. Otcí

se leda uleví, že mu sejde z očí, a matka? Ta na ni beztak brzy zapomene. Stejně ji nechtěla, tak co! A Nikolka svou sestru nikdy nepozná, čímž pádem ji Eričin odchod nijak nepoznamená.

Nejdůležitější ze všeho ovšem je, že se dostaví... úleva. Konečně, po všech těch letech! Nemohla se dočkat.

***

Hned příští setkání s rodiči jí udělalo vrásky na čele. Otec se už sice nevztekal, ale na svou hrozbu zatrnout Erice styky se sestrou bohužel nezapomněl. A jakmile spatřil odřené dlaně, roztrhané kalhoty a podlitinu na koleni, bez meškání to téma vytáhl na světlo.

„Co má tohle znamenat? Hrály jste snad fotbal, nebo jak?“ zamračil se.

„Ne. Nikolka chtěla chytit vrabčáka.“

„Jak vidím, tak chytila spíš zajíce. Tos ji nemohla pořádně pohlídat?“

„Nemůžu za to. Prostě se zničehonic rozběhla a zakopla,“ bránila se Erika po právu.

Otce však nepřesvědčila. Patrně si dokonce myslel, že on by tomu karambolu dokázal zabránit. „Říkal jsem to už minule – do tvé péče moje dcera nepatří.“

„Vypadá snad, že se jí u mě nelíbí?“ namítla prudčeji, než měla v úmyslu. Nikola mámě právě žvatlavě vyprávěla, co všechno spolu zažily. Hýřila nadšením, které z ní přímo hmatatelně tryskalo.

„Já bych chtěla u Eliky zůstat napořád, mami!“ pronášela toho času.

Helena se k ní s podmračeným čelem sklonila. „Tobě snad doma není dobře? Máš tady hračky, svůj vlastní pokojík a veškeré pohodlí. U Eriky není místo, má jenom jednu místnost. A kromě toho není tvoje matka.“

„Ale já k ní chci. Je hodná a je s ní leglace!“

„Možná, že ano, jenže to není nejdůležitější. Máš vážně hloupé nápady. Neuživila by tě, to zaprvé. A co bys asi tak dělala, až bude v práci, hm? Protože ona s tebou doma zůstat nemůže, abys věděla,“ trumfovala matka.

„Ploč ne?“

„Pro slepičí kvoč,“ zabručel Gustav pod vousy, zatímco Helena protočila panenky a přikázala mladší dceři, aby okamžitě zaplula do koupelny a umyla si před večeří ruce. Niki poslechla, ale cestou po straně jukla na sestru.

„A stejně jsi nejlepší!“ zavýskla, načež zmizela na chodbě.

Otec se obrátil se k Erice, na jejíchž rtech naskočil bezděčný úsměv. Vytočilo ho to. „Moc se nesměj. Příště už si Nikolu na víkend nevezmeš, leda přes mou mrtvolu! Ještě ji přizabiješ nebo z ní uděláš mrzáka.“

„Dobře víš, že to není pravda, starám se o ni perfektně. A sám jsi slyšel, že o ty návštěvy stojí.“

„Protože jsi ji doblbla, intrikánko!“

„Nikdy jsem nemusela intrikařit. Zato ty všechno obracíš tak, aby to vyhovovalo tvým záměrům!“ oponovala.

„Tak už dost, tohle opravdu stačilo. Nemáš na Nikolu žádný právní nárok, kdežto já jsem její otec. A mou povinností je mimo jiné zajistit, aby jí nikdo neohlupoval mozek a neohrožoval její zdraví.“

„Tobě na ní tak záleží... zrovna tobě, ty... úchyle.“ ucedila. Teprve když ta slova vypustila, uvědomila si svou chybu. Otec zbrunátněl a jeho paže vystřelila vzhůru. Namířil prst na dveře a pánovitě zasyčel: „Vypadni z mého domu!“

„Ještě jsem se nerozloučila s Niki!“

„A ani nerozloučíš. Chováš se jako spratek, a to je ti dvaadvacet! Měla bys mít úctu k rodičům, ale to ty ne! Nazývat vlastního otce... ne, já to slovo ani nebudu opakovat! Zmiz mi z očí, hned!“

„Nejdříve se...“

„Padej! Žádné loučení nebude! Nebo tě mám vyvést násilím?“ Udělal vůči ní prudký výpad a Erika uskočila stranou. Bokem přitom jukla na matku, která udělala čelem vzad, a obrácená ke kuchyňské lince předstírala hluchou a slepou. V tu chvíli ji nenáviděla skoro stejně jako otce.

Nedokázala se ale vzdát bez boje. „Niki tady bude každou chvíli. Myslela by, že se na ni zlobím, když jenom tak odejdu...“

„Jasně. Jsem. Řekl. Abys. Vypadla!“ Pečlivě odsekával jedno slovo od druhého, a to poslední vyštěkl s notnou dávkou zášti.

***

„Eriko... Lásko?“

Zamotaná do přikrývky pouze zavrtěla hlavou. Ne, tohle bylo špatně! Celé se to zvirtlo, jenže... co s tím?

Něco takového nečekala. Vždyť ona necítila vůbec nic! Žádnou výbušnou slast, jakou s oblibou popisují spisovatelé ve svých knihách. Nerozpadla se na prach a nechvěla v extázi, a ani omylem nevzlétla do hvězdných výšin. A především neprožila orgasmus. Z vlastní zkušenosti ho zatím neznala, protože autoerotiku nepraktikovala, nicméně tušila, jak by asi měl vypadat. Ona k němu rozhodně nedospěla.

Takže je v sexuálním ohledu mrzák?

No jistě!

Namlouvala si, jak s Reného pomocí všechno zvládne, a naivně myslela, že to bude hračka. Jenže ouha! Její vlastní tělo ji převezlo na celé čáře. Tohle bylo opravdové selhání a co víc, zklamala Reného. Nemůže mu dopřát fyzické uspokojení, aspoň ne takové, o jaké stojí. Vždyť on si přál, aby se jí to s ním líbilo, nešlo mu jen o vlastní blaho. Sám to přece říkal. Jenže ona je k ničemu.

Naprosto!

Těch pár vzrušených jiskřiček, které v ní zpočátku zažehly obratné prsty, velmi rychle pohaslo. Čekala, až se dostaví „velký třesk“, jenže to bylo marné. Její tělo na doteky nereagovalo tak, jak by mělo. Zůstávalo chladně lhostejné, ačkoli René dělal, co mohl – a vynalézavost mu opravdu upřít nemohla! Snažil se jí poskytnout tolik slasti, kolik jen byl schopný, a předehra nebrala konce. Normální žena by dávno sténala v agónii, jenže ona...? Nulová odezva!

A aby toho nebylo málo, zachovala se jako idiot a... předstírala...! Nepřála si, aby poznal, že je frigidní, a tak sáhla k pradávnému ženskému triku. Když se jí René ptal, jak se cítí, tvrdila, že báječně. Občas dokonce s hranou vášní zavzdychala, aby svou lež podtrhla! Jaká fraška! A

k čemu byla? Odpovídat si nemusela. Všechno tím pokazila a zatloukla pěkně tlustý hřebík do rakve sotva se rodícího vztahu.

Její úskok samozřejmě praskl, jak jinak. René nebyl žádný prost'áček a záhy poznal, že je něco v nepořádku. Dělal všechno proto, aby Eriku přivedl do varu, aniž si sám sundal boxerky, ale nakonec pochopil, že se jeho snaha mívá účinkem.

Jako milenka zkrátka nezabodovala. Naopak pohořela a ještě k tomu sáhla k falešné hře. Kam jen dala rozum? Proč za ním vůbec chodila? Měla to nechat tak, jak to bylo – tento konec je mnohem, mnohem horší.

V hrdle ji pálily trpké slzy. Kdyby jen tušila, jak dnešek dopadne, byla by tu večeri odmítla!

„Eriko, posloucháš mě?“ Reného hlas k ní pronikal z velké dálky a sluch ještě zhoršoval šum v uších, či spíš celé hlavě. Měla dojem, že její lebka nabobtnala a proměnila se v dobře rostlou dýni.

Ani teď na něj nepohlédla a neodpověděla. Co by měla říkat? Nemá pro absenci sexuálních prožitků žádnou omluvu. A ještě k tomu je téměř nahá, proboha! Připadala si jako na pranýři.

„Eriko, mluv se mnou,“ naléhal, a vzápětí na temeni ucítila laskavou dlaň. Pohládl zčuchané vlasy a o kousek se k ní přiblížil. „Chci ti pomoci a potřebuju vědět, co se v tobě odehrává.“

Bud' rád, že to netušíš, odpověděla pouze v duchu.

„Neuzavírej se do sebe, ne teď, prosím,“ pokračoval René trpělivě. „Tohle není tvoje chyba.“

Konečně po něm loupala jedním okem – to druhé zůstávalo stále schované. „A čí?“ zakuňkala. „Jsem postižená!“

„Tak to ale vůbec není!“

„Tím si nemůžeš být jistý. Já vím své.“

„Bylas příliš nervózní a navíc to bylo poprvé, kdy...“

„Nebylo!“ přerušila ho. Vnitřní frustrace vedla k tomu, že v ní začal bublat vztek, což však vítala. V opačném případě by si totiž to skutečné *poprvé* vybavila mnohem živěji. „Zrovna tobě to nemusím připomínat!“ prskla.

Zareagoval kajícně, nicméně pragmaticky. „Nechtěl jsem otevírat bolavé rány, promiň. Myslel jsem to jinak. Prvně v životě ses ze své vůle chtěla milovat... Dnešek se přece s tím, co máš za sebou, nedá srovnávat. Pravda bohužel je, že špatné zážitky nikdy úplně nesmažeš. Budou ve tvém nitru napořád a je pouze na tobě, jak se k nim postavíš. Ale všechno se dá zvládnout, věř mi.“

„Nezkoušej na mě ty svoje psychologické triky!“

„To nedělám. Jenom si nesmíš nic vyčítat. Pojďme si o tom promluvit, prosím. Je naprosto normální, že jsi byla napjatá a nedokázala ses uvolnit. Příště to bude lepší, uvidíš. Potřebuješ čas, to je celé.“

„Čekala jsem deset let!“ Do Eričiných očí se draly hořké slzy. Její naděje na normální život se rozprskla jako vajíčko, když dopadne na dlažbu. Konec, hotovo. A ona se už nikdy nebude pokoušet o nemožné!

***

Přisedla si na gauč a ocenila, že Niki na televizi ztlumila zvuk. „A jak dopadla oslava? Promiň, že jsem se nezeptala dřív, ale ta věc s Ilonou mě hodně sebrala.“

„Jako dobrý, bylo to v pohodě. Holky mi záviděly toho kouzelníka.“

„Takže sis to užila?“

„Jasně.“

„A líbil se ti můj dárek?“

„Je cool.“

Omrkla Nikolčiny ruce. „Ale nehty udělané nemáš. Proč?“

„Nesmím si je malovat kvůli tátovi.“

Zamračila se. „On ti snad tu sadu sebral?“ Od oněch Vánoc si dávala pozor, aby sestře dárky předávala osobně. Vzala tak rodičům vítr z plachet, takže nemohli nic z toho, co jí přinesla, zlikvidovat, aniž by se shodili v Nikoliných očích.

Niki se ošila. „Ne.“

„Tak co?“

„Prostě nechce, abych ji používala.“

„Vadí mu, že jsi ji dostala ode mě?“

„Nevím. Neříkal.“

„Tak já s ním promluví!“

„To nemusíš. On by stejně nedovolil, abych si malovala nehty. Klidně si to celé vem zpátky.“

„K čemu by mi asi byla dětská manikúra?“

Holčička pokrčila rameny.

„Hele, já tátovi vysvětlím, že si s tím budeš hrát jenom o víkendech, když nejsi ve škole. To mu přece nemůže vadit.“ Co to kecáš, dobře víš, jak ta debata dopadne! Okřikla se vzápětí. Hraješ si na hrdinku, a přitom je ti jasné, že když si otec vezme něco do hlavy, nejede přes to vlak!

Niki zavrtěla hlavou. „Já nechci, abys s ním o tom mluvila. O ničem. Byl by na mě naštvaný.“

„Na tebe? Nic jsi neprovedla,“ zaškaredila se.

Útlá ramínka opět poskočila nahoru a dolů. „Ne, ale vím, že by se zlobil, kdybych ho neposlechla...“

Erika zpozorněla a pečlivě si prohlédla sestřin obličej. Ačkoli měla radost, že se jí svěřuje, připadalo jí to - takhle najednou - přinejmenším zvláštní. „Niki, děje se doma něco, o čem bych měla vědět? Něco... s tátou?“

„Ne!“

Dívka to slovo vyřkla až příliš prudce a v Ericce by se rázem krve nedořezal. Proč? Signalizuje to snad, že otec už teď začal projevovat své pedofilní sklony? Osahává Nikolu? Nutí ji, aby mlčela, a hrozí jí trestem, pokud promluví? Panebože... tak brzy? „Nikolko, mně můžeš povědět úplně všechno,“ začala opatrně. „Neboj, tátovi nic neprozradím, zůstane to jenom mezi námi. Přisahám!“

Drobným obličejem probleskl náznak vzdoru. „Nemám ti co říkat.“

„Nebo nesmíš?“ zkusila to.

Nikola pohodila hlavou. „To je to samé.“

„Ne tak docela. Niki, víš... někdy není nejlepší poslouchat na slovo, i když nám to třeba přikázali vlastní rodiče. Občas se musíme řídit vlastním rozumem... intuicí. Pokud máš pocit, že je něco v nepořádku, nenechávej si to pro sebe.“

Dívka se mírně zamračila. „A co jako?“

„Cokoli.“ Kruci, kruci, kruci! Rezonovalo Eričinou lebkou. Já z ní vážně nic nedostanu. Ale at' se propadnu pod zem, jestli se nechová divně! Zhluboka se nadechla. „Tak například... někdo se tě může nevhodně dotýkat, myslím na těle. Třeba sahá na místa, na kterých ti to není příjemné. Nějaký... muž. Někdy to dokonce dělají velmi blízcí lidé. Bohužel občas... i tátové,“ dodala s pocitem, že neuškodí, když na otce nenápadně ukáže prstem. I kdyby si tím pod sebou měla podřezat větev.

***

Netušila, jak dlouho klečela bez pohnutí na zemi a zírala do obličeje, ze kterého právě vyprchal život. Automaticky otci zkontrolovala puls, podle očekávání však žádný nenahmatala. Dílo bylo dokonáno.

Svět okolo ní se začal točit, přesto se nakonec vzpřímila. Zřetelně přitom vnímala, jak se chvěje a její fyzickou schránku vteřinu po vteřině opouští síly. Ještě před chvílí jich byla plná a připadala si jako Herkules. Měla dojem, že je schopná odrazit jakýkoli útok – přemohla by i rozzuřeného tygra. Nyní však zcela ochabla a ruka s nožem poklesla. Z karmínově zbarveného ostří odkapávaly perličky krve a jedna po druhé dopadaly na Eričinu botu. Kap. Kap. Kap...

Pozvolna přicházela k sobě a začala si uvědomovat, k čemu právě došlo. Euforie se postupně proměňovala v náznak zděšení. Opravdu otce zabila? Ubodala ho k smrti? Má na svědomí lidský život?

Odpověď byla jednoznačná - ano... Mrtvolně vypoulené oči slepě zírající ke stropu toho byly jasným důkazem.

Je tedy... vrah?

Pane bože...

Upustila nůž, vůbec však nezaznamenala kovové cinknutí, které prořízlo dusivé ticho, když dopadl na dlažbu. Zasllechla pouze pisklavé vyjeknutí, které ji přinutilo udělat čelem vzad. Otočila se a zavěsila pohled do Nikolčiných rozšířených zornic. Zírala na sestru neschopná pohybu, málem ani nedýchala.

Dívka, kterou musel přilákat nelidský řev umírajícího muže, rovněž stála na prahu kuchyně jako solný sloup a tiskla si sevřené pěsti k rozechvělým rtům. V jejím obličeji byla vepsána hrůza, Erika však nedokázala odhadnout, zda sestru děsí mrtvý otec, nebo v ní stále doznívá šok z jeho předchozí surovosti.

Znovu pohlédla pod své nohy, aby se ujistila, že nespí a nezdá se jí absurdní živý sen. Nemusela se ani štípat do předloktí, aby pochopila, že tomu tak není – železitý pach krve vzlínající vzduchem byl víc než výmluvný.

Takže to udělala. Vykonala popravu, o které tolik let podvědomě přemýšlela... Neplánovala samozřejmě, že otce úkladně zavraždí, ale ta myšlenka v ní byla pevně zakořeněná. Něco jako potřeba vrátit úder a pomstít se... Erika pouze netušila, že toho bude skutečně schopná.

Jak vidno, člověk dokáže provést cokoli... včetně fyzické likvidace nenáviděné osoby.

A ani to není moc těžké.

Ovšem její život se teď otočí o sto osmdesát stupňů. Nemůže nikam utéct nebo se před realitou schovat. Bude jí muset čelit.

Zvedla řasy a odváží se opět pohlédnout na sestru, která setrvala v nezměněné pozici mezi zárubněmi. Oči měla jako talířky a střídavě jimi tékala mezi Erikou, zkrvaveným tělem a vražednou zbraní.

Ve stejný okamžik klaply domovní dveře a z předsíně se ozval Helenin hlas. „Ahoj! Jste doma? Gusto, pojd' mi pomoci, přivezla jsem ten nákup.“ Cosi dutě žuchlo – matka se patrně zbavila tašek – a pak zacinkaly klíče, které pověsila na obvyklé místo. „No tak, kde vězíš? Mám se s tím tahat sama? Dneska byl v práci blázelec a k tomu ta odpolední porada... Hnus. Měla jsem se na supermarket vykašlat. A ta zumba, kam jsi mě přihlásil, to bylo taky dílo. Jindy bych si pohyb užila, ale dneska mě dorazil.“

Erika ani Nikola nepromluvily a po celou dobu, co matka sama se sebou řečnila, nehnuly brvou. Pouze na sebe oněměle zíraly v imitaci dvou zkoprnělých soch. Možná bych měla mámu varovat. Poslat ji pod nějakou záminkou pryč? Jen bůh ví, co nastane, až zjistí, že se z ní stala vdova, napadlo Eriku. Nedokázala se však přimět k žádné akci - připadala si paralyzovaná, fyzicky i psychicky.

„Copak mě nikdo nepřivítá?“ Do Helenina hlasu se vkradlo dotčení. Také jí nejspíš došla trpělivost, protože na dlažbě zapleskaly podrážky pantoflí – evidentně se rozhodla zjistit, čím se manžel s dcerou zabývají, když jí po tak náročném dni nejdou naproti.

„Nikolo?“ vyhrkla překvapeně, když spatřila dívku blokující vstup do kuchyně. Teprve pak si všimla, že na sobě má jenom osušku. „Tys snad byla takhle navečer v bazénu?“ podivila se. Odpovědi se nedočkala, a tak s rozladěným výrazem zamlaskala a zrychlila. Odstrčila Nikolu stranou a svižně překročila práh.

„To by mě zajímalo, co se tady...“ spustila, jakmile však spatřila hrůzný obraz, který se před ní otevřel, zalapala po dechu a zmlkla. Několik desítek vteřin na tu scénu pouze tupě civěla, jako by nedokázala uvěřit tomu, co vidí. Teprve potom přejela nevěřícím pohledem Eričino rudě zbarvené oblečení a ruce, které rovněž pokrývaly zlověstné cákance. Nakonec si všimla nože a její obličej se téměř roztekl.